

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik **minden vasárnap.** Ára 3 hóra csak egy forint.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendő.	Pest, decz. 8. 1867. 36. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

A kvótás hét.

Egy kis országgyülési referáda, mely szatirikus felolvasásnak is meg járja.

No édes atyámfiai! advent első hetét a kalendáriom csinálók bizvást nevezhetik ezután *kvótahétnek*. Ebben a hétben, az urnak 1867-es közösügyes alkotmányosságunknak pedig első évében szavaztatott meg a majoritás által az ugy nevezett hanyad vagy is tisztességes deák nevén *quóta!* melynek csupán emlitésénél is égnek áll a magyar ember hajaszála, kivéve azt, a kinek nem állhat, lévén Török hajnövesztő szerei daczára is kopasz, mint a lopótök.

Mielőtt azonban a kvótába, — ebbe a savanyu almába beleharapnánk, halljuk Perczel tábornokot, ki gyutűs puska helyett egy paraplival kezében a szószékre lépve, bajtársai nevében is az iránt interpellálja a honvédelmi minisztert, ha valyon nem volna-e kedve krisztkindli fejében meglepni a nemzetet egy kis magyar hadsereggel? melylyel aztán gyönyörüen ellehetne pákolni a nimetet . . . no azt a burkust.

A magyar hadsereg szükségét a hajdan *oroszlány* — saját szavai szerént — most pedig *bárány* tábornok oly katonásan indokolja, hogy még a jobboldal is megtapsolja. A honvédelmi miniszter arcza pedig a beszéd alatt kétféle szint is vált, — először piros mint a főtt rák, — aztán pedig fehér mint a fal.

Ez interpellátió után persze azt várta volna a publikum: hogy a hadügyér kirukkol azzal a 80 batalion honvéddel, melynek szele már három hó óta jár szájról szájra; — vagy ha ezt sokalja — legalább azon 15000 főnyi brigáddal, melynek felállitása a Budán tartott minisztertanácsban már hir szerint elhatároztatott volna.

De bizony ebbeli reményében nagyon csalatkozott a publikum, mert a honvédelmi miniszter csak annyit mondott vigasztalásul, hogy most az egyszer nem akar olyat igérni a mit megtartani nem tudna, hanem majd beszél az osztrák hadügyminiszterrel, mert hát annak a felállitandó magyar hadseregnek ugy is csak ez adhat *Waffenpaszt* s *Anweisungot* puskaporra. Tehát a jövő évben már lesz nemzeti hadsereg atyámfiai! csak várja . . . várja , . . várjatok.

Ezután a pénzügyminiszterre járt rá a szekér rudja. Kuba János a képviselőház Jeán Piccolója bizonyitotta be merész támadásával, hogy kicsi a bors de erős, — interpellálván a pénzügyminisztert a végett a kis restántia végett, a mivel a tavalyi burkus háboruban a nyitrai és trencsényi atyafiaknak kártérités titulusa alatt adósa maradt a nimet, mert hát *„a puszta igéret nem elég az üdvösségre.“* Ezen kifizetetlen károkba ugy hisszük bele számitotta az interpelláló azon európai hirü hét tojást is, mit egy istentelen burkus káplár a kotlós tyuk alól evett meg Szakolczán? mely barbarismus ellen, emlékezhetnek reá atyámfiai! — a burkosok kitakarodása után Kuba képviselő ur hatalmasan tiltakozott is a Pesti Naplóban.

A pénzügyminiszter ur aztán adott is olyan forma feleletet Kuba uramnak: mintha azt mondta volna, csak legyen még tovább is egy kis türelemmel, mert most hordja csizmájában azt a kapczát, melyből azt a Besze banknótát készitik Bécsben, melyel majd azt a burkosok által okozott károkat kifizetik. E válaszszal Kuba a la Pulszky persze *tökélletesen* meg vala elégedve.

Na de most ugorjunk át a kvóta harczra.

A hanyad vagy is kvótabizottságnak az a javaslata: hogy a közös költségekből 30 százalékot vállaljon el Magyarország.

Ghiczy szerényen és okosan jegyzi meg erre, hogy talán elég lenne 28%, is, ne szaporittsunk a nép terhén — hanem könnyittsünk.

Madarász pedig azt mondja nix dájcs — nem kell ennél a közösügyes alkunál a Kossuth köpönyege alá huzódni, — mert hát édes atyám fiai! ugy tudják meg, hogy ezen kvótajavaslat a Kossuth Lajos nagy nevével kezdődik. — Ez ügyes taktika volt mindenesetre a quótás párttól hanem Madarász aztán derekasan rájok olvas Kossuth 48-i nyilatkozataiból és 67-i leveleiből, nem is állhatja meg Somsich, hogy bele ne kukkanjon, hogy dissertátiót olvasni nem szabad; hanem Madarász ki fog rajta, leül, és megvárja mig az elnök csengetyüje egy kis csendet csinál, s aztán bevégzi beszédét azzal, hogy átalánosságban a törvényjavaslat ellen szavaz.

Gróf Bethlen Farkasnak nem sok a 30% ezért ő elfogadja s nem hajhásza a népszerüséget; hasztalan is fáradna a gróf ur, mert ugy sem kaparithatná meg.

A Ghyczy által ajánlott 28% védelmére tüzbe ment a baloldal derék vezére *Tisza Kálmán* is, és az előtte szólót saját érvei megczáfolásával veré le. Egyszersmind megjegyzi, hogy ne méltóztassék minduntalan populáritás vadászatrúl beszélni, mert van egy másnemü vadászat is, a mely a mai időben jobban kifizeti magát.

Tisza szavát roszra magyarázhatták a jobboldalon ülő minisztertanácsosok, mert hát oly zivatar kerekedett arra hogy na . . . pedig ugy-e édes atyámfia! *a kinek nem szüre ne vegye magára.* No de tudjuk azt, hogy a molnár is haragszik érte: ha azt mondják neki, hogy . . . *lisztlopó!* Egy jobboldalista rá is kiálltott Tiszára, hogy: *„huzza vissza szavát.“* — No ha a többi nem is — de ez az egy csakugyan vemhes lehetett.

Tisza után *Kaucz* erőlködött arithmetikailag hosszasan azt mutogatni, hogy a jelen alku valóságos szerencse Magyarországra nézve. Báró *Kemény Gábornak, Zsedényinek,* gróf *Vassnak, Trefortnak* sem terhes a harmincz perczentes quóta.

Ivánkának, Böszörményinek, Somossynak pedig épen terhes.

Erre aztán kilép a sikra a jobboldal vezére Somsich Pál is, és kérve kéri a baloldalt, hogy ugyan az isten szerelmére . . , azzal az egy pár rongyos millióval ne fukarkodjanak mint a kalmár, hanem legyen a nemzet lovagias mint eddig vala, és vegyük le a német válláról a nagyobb terhet s akaszuk ezt a magunk nyakába.

Most Besze Jánoson lett volna a sor . . . de . . . de Ludas Matyi bosszuságára *elállt* a szótól. Igy tehát a quótavitának vége szakadván a referádának is vége. Még csak annyit, hogy 225 szavazattal meg van szavazva a 30% quóta — most már csak fizesd magyar! és aztán huzd meg magad.

Eredeti levelek.

XLIV

Téns uram!

Mindenfelé csak azt olvasom az ujságból, hogy itt is le mond a minisztérjom, ott is le mond, amott is le mond, amott meg nem engedi a gazda, — csak minálunk nem akar ilyen jó hir keletkezni. Minálunk erősen meg ülik a lovat azok az urak, hanem az is igaz, hogy hát a paripa is csak olyan árpaszalmán telelt talyigás ló, a mely bizony maholnap valami muszka varga kezébe kerül s a meik majd kikésziti bagariának s ekkor lesz oszt az igazi k ö z ö s ü g y a házából.

Még eddig csak meg voltunk lássa téns uram! ugy a hogy, de majd uj esztendő után, mikor az uj adóér kell a szür ujjába nyulni, meg a quóta ángárjáér, azután meg majd ha azt mondja a nimet, hogy r i k t á j! negyvenhétezer ember aló rajta fegyverbe bakancsba.

Vajjon mit mondanak erre a nagy házba? — e mit mifelénk már képmutató háznak neveznek?

csak hát azt, hogy semmit se szóllanak, azt is csak ugy csendesen mondják meg ugyi téns uram?

Ugy lett vóna e jó lássa téns uram! hogy ha megforditva lett vóna a dolog, osztán ha a minisztérjom is mind a baloldalból lett vóna, meg Deák téns uram is a baolldalhoz szegődött volna, oszt ü kemék cselekedtek volna ugy, mint a hogy most a jobb oldal teszen; hadd szavazták volna le a kvótát meg a közösügyet, — de hát ki a fekinek jutott volna eszébe, hogy még igy bele mászunk majd valaha a szószba?

Hejj uram téns uram! csak látom én, hogy fortéjjal kell élni a mai világba, ha meg akarunk élni legalább hóttig; — na de hiszen ugy is csak egy esztendő van már hátra, majd oszt a jövő országgyülésre ha követeket választunk, kiszemeljük meik a kóser ember, meik a tréfer mint a hogy Iczik mondja.

Hát azt olvasta-e kigyelmed! hogy azok a hoszszu kantusos szászok Erdélyországban milyen keservesen óbégatnak, a miér még most is a nyakokon ülnek a nimet bak huszárok? fene gyerekek azok, hogy még a maga fajtájával sincs megelégedve egy sem; pedig hiszen ebnek kutya a pajtása; hát 48—49-ből nem jut még eszökbe ükeméknek, hogy mit miveltek a szegény magyarokkal? csak hadd mulassák magokat ü kigyelmék egy mással, — tegyenek ugy, mint a tót a szappannal, ha meg vette meg is ette; nem kell olyan válagatósnak lenni, mert tudnék én arra egy paraszt példabeszédet szász uraiméknak elmondani.

Horvátországba is kezdik már észre venni, hogy a muszka milyen jó szándékkal van ükemék irányába, — biz édes atyámfiai! muszka országba háromágu korbácscsal szabják meg a polgári szabadságot, oszt ha egyszer benne van az ember az ilyen boldogságba, ugy van vélle, mint mikor illetéktelen kincstári dijjat fizet a fináncznak, mert azt ugyan onnan valamennyi öreg szent van a kalendáriumba se veszi többet vissza.

Hát avval a szegény Garibaldival ugyan megint mit csináltak már? azt mondom én téns uram! hogy varju szemet adtak annak be, nem sokáig él ő kigyelme, mert mégis csudálom én azt, mikor olyan levegő árt meg az embernek, a mibe benne él, sohse kapok én fűfájást a marha szagtól lássa kigyelmed! ugyis régen mondják már hogy szálka a szemébe Garibaldi az olasz kormánynak, — adja isten hogy hazudjak, de hát taliány országba is van ám sok hunczut.

Na de téns uram ebből csak annyi a tanúság hogy mindenütt van baj, a hol ember van, egye meg a tályog ezt a rosz világot.

Szeredás Bandi czimborának a rólam való megemlékezését jó szivvel köszönöm, — oszt ne sajnálja meg mondani kigyelmed neki, hogy hát nem jó orvosságot komendált az én Bandi komám annak a vén bikának, mert hisz most is az a baja, hogy valami nimet orvosság fekszi a bélit, — az a derék fercser is jól tudja azt, hogy mi a baja, de hát ő is azt mondta rá hogy nem segithet rajta, hacsak a természet nem változtat a nyavalyáján. Köszöntöm Bandit s ha ugy tinta szóval meg irná hol és merre van? nagyon jól cselekedné.

Karakán Marczi
gulyásbojtár.

Nyakig uszunk . . .

Nyakig uszunk már a jóban,
Mint az üzött nyul a hóban;
Van hitelünk, vagyon pénzünk:
Kimondhatlan gyöngyört érzünk.

Ha kell derék Haberle ur!
Könyökig a zsebébe nyul,
Egy intésre, egy két szóra . . .
A milliót csak ugy szórja.

Hol elfoly e nagy pénzelem,
Nyomán állam-vasut terem,
S mindenfelé csend és béke?
A hatalom nagy nevébe!

Oh mi mindent föltalálunk,
Vagyon modern alkotmányunk;
Árpád apánk ha fölkelne?
Érte agyon mint ölelne?

Árnyában az ellentétek . . .
Szent egységgel össze férnek.
Mint a bürök és ibolya —
Fináncz s szolgabiró lova.

Szabad sajtó, sajtóvétség,
Kvótafrakk, és hasköverség,
Deákköpeny, Kossuthkalap,
Itt pompásan jól állanak.

Mink eddig van, nem szép? nem jó?
Osztrák sereg, osztrák bankó!?
Lajtán tul és Lajthán innen
Reánk áldást békét hintsen.

Minek nekünk Duna, Tisza?
Multunk ugy se hozza vissza;
Itt áll nagy Cis-Lajthánia . .
Szülé a Filó—Zófia.

Hát még mink lesz jövendőre?
Bölcsek tudnák azt előre?
Magyar krajczár vagy tiz évig —
De ugy mehet aztán végig.

A mi magyar krajczár terem,
Benyeli egy sötét verem,
Az adóság sötét verme:
Csak száz menykő bele verne.

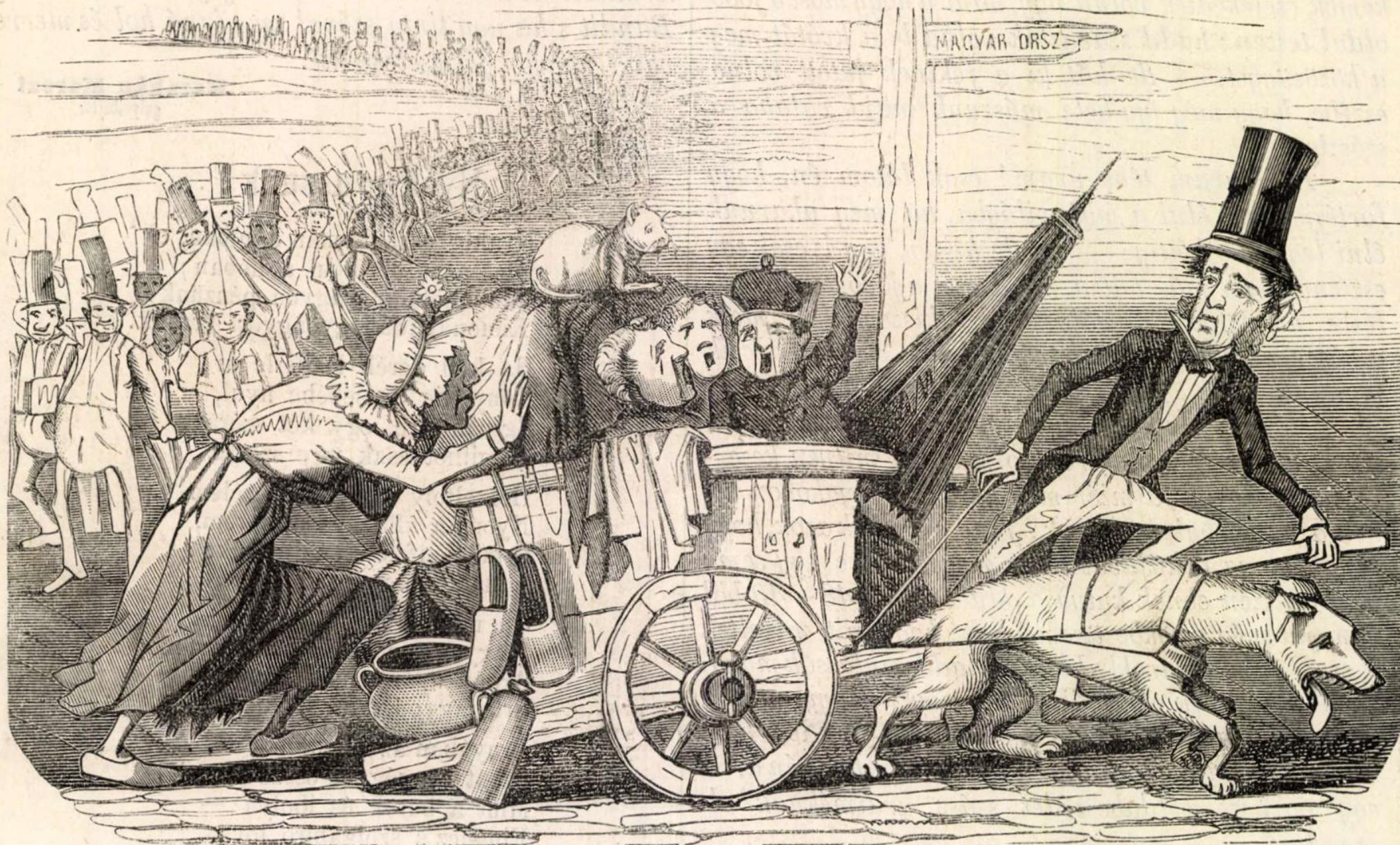
Kiforditván üres zsebünk,
Függetlenül fizethetünk.
Nyakig uszunk már a jóban,
Mint az üzött nyul a hóban.

Herkó Páter.

Hogy népesedik

I.

A siralmas emlékü Bach-korban.

A mi jelenlegi nagyságos méltóságos és exellentiás uraink igy lepték el szegény hazánkat a sáskák sokságával.

Pattantyúk.

Böszörményivel is ugy vannak most sokan, mint az egyszeri rektor kutyája a forró gulyásoshussal. Szeretnék megenni, de mivel nagyon paprikás, — csak ugy nyihognak körülötte.

Magyarországnak tehát minden megvan adva elvben s ezen minden között a honvédügy még is csak tengődik mint Toldy Miklós lova a szemeten. Ennek következtében a honvédelmi miniszter ugy ül piros bársony karszékében mint kandur czicza a sövényen.

A kvóta és státusadóságokkal megterhelt magyar alkotmány szekere csak nyikorog mint a kukoricza malom; hanem addig addig nyikorog, mig egyszer majd letörik a tengelye; s akkor aztán sem ide sem oda nem mehet, mint a karó közzé szorult eb.

A 30 százalékos kvóta tehát megvan szavazva. Valóban pompásan halad előre a Deák banderium! na de hiszen kénytelen vele mint a sarogjához kötött czigány malacza az ügetéssel.

Az ellenzéki megyék és városok meg hunyászkodása után a kormánypárt ugyan rátartja magát mint a pénzes szatyor. Látva eztnémely Kossuth-szidalmazó és Ludas Matyi-gyalázó esküdt uracska és miniszteriális irnokocska hánykódik kevélységében, mint poltrás malacz a garasos kötelen.

Egy vak koldusnak, ki már több évek óta kéregetéssel tartotta fenn magát — szemeit egy ügyes orvos meggyógyitván, ekép fejezé ki e feletti örömét: Jaj uram! tönkre tett engemet, — hogyan fogom én most élelmemet megkeresni?

Mig a majoritás bölcse a 61-i alapon állt, a közbizalom diesfénye ragyogott homlokán, s a vállán hordta a nemzet, de mióta megmutatta azt hogy 48 és 61 annyi mint 1867, lebakkfittyezett onnan mint lőtt varju aboglya tetejéről. Mióta pedig azt is bebizonyitotta: hogy a fekete sárga-trikolor, a nemzet bizalma ott hagyta mint szent Pál az oláhokat, s látván hogy közös ügyes dolegatyus és quótás elvei sehogy sem találkoznak a nép akaratával, fohászkodik mint a kárvallott czigány. Van is reá elég oka, mert a multjára büszke ma-lgyar fél tőle mint ördög a szentelt viztől.

Magyarország?

II.

A zsidó emancipatió után.

A Jordán nemzetsége ott hagyja Jeruzsálemet, és a boldog közösügyes Magyarországban mindanyian földes urakká lesznek.

Görgei látogatása a pokolban

HAYNAUNÁL.

(Meséli Csalán Péter.)

A már nyilvános dolog, hogy aki csak ismeri Görgeit, — az mind a pokolba küldi őt, s hogy miért? azt szükségtelen bőven fejtegetni.

Ismervén pedig Görgei is a nép ezen kivánságát, engedett neki, s mielőtt legelső izben hazakerült, csupa vezeklésből el is vándorlott a pokolba.

Kik Dante poklát olvasták, emlékezhetnek rá, minő rendbe és osztályokba vannak ott a bünösök helyezve, s igy ötet is midőn Luczifernél meldolták, einquartirungssheint kapott, s a háládatlanok — mint legcsunyább vétküek osztályába soroztatott.

Azonban folyamodott, hogy miután ő csak müutazást kivánna tenni a pokolba, ismereteinek tapasztalásainak gyarapitása végett, melyeket, ha sorsa engedheti a közéletben óhajtand majd alkalmazásba venni, különösön Magyarországon a boldog alkotmányosság szélesbbitésére, csak annyit kért, hogy ideiglenes aufenthalts kartéval lássák el.

Persze örömmel engedett e kérelemnek a pokol platzcommandánsa annyival is inkább, mivel Görgeibe a legalkalmasabb egyéniséget ismeré fel azon gründlichkeits sisthemák terjesztésére, melyek a pokolból már is oly gyakran kerülnek fel a közélet viszonyainak organizálására, s igy lőn hogy az afterpartheiok protokollumába lőn neve beigtatva.

Müködésének főteendői lőnek látogatásokat tenni mindazoknál, kikkel morális egybeköttetései még a földi életből datálódnak. Sorba látogatta Lambertet, grf Zichit gróf Latourt, a vén Paskevicset, Haynaut, Jellacsics bánt s több ily nagyszerüségeket, kik Magyarország jelenlegi paradicsomi állapotát erélyes közremüködésökkel már akkor igyekeztek létre hozni.

Mindenfelé fényt és pompát látott, — fürge ördögök tevék a szolgálatot ő exellentiáik körül s hatalmasan fütöttek nekik borsó szalmával, különösön Hajnaura nagy gond volt forditva; de hisz nem csuda, mert a példabeszéd is azt mondja hogy „ur az ur még a pokolban is.“

Midőn Haynaunál jelenteté be magát Görgei, az öreg ur azonnal elfogadá, azonban nem a legszivélyesebben, mert a mint belépett hozzá e szavakkal fogadta:

„Na du rebell! mit keresel itt, mit háborgatod nyugalmamat, nem várhatod már mig külömben is ide kerülsz.“ Persze minden indulatoskodás nagy fájdalmába került az öreg urnak, mert mindegyik bajuszszán egy egy mázsás koloncz csüngvén embercsontokból, a heves mozgásba azt rettenetesen meg rángatták.

Görgei. Exellentiás uram! én szivem vonzalmától vezetetve jövök ide, a régi boldog emlékü idők iránti hódolatom kifejezésére.

Haynau. Na — jó jó, du bist ein feszter Kerl von Schrott und Korn — tudom mit akarsz, — tudom — tanácsot, — jó tanácsot, — na jó. — Eredj vissza Magyarországba, ugy is van ott még neked sok jó embered, ott a sok kvótás közösügyes illusorius hazafi, — próbálj szerencsét; — courage fiu! ne félj, ne gondolj a becsülettel, a mi neked ugy sincs, — nem is volt, de nem is lesz rá szükséged, rugtass neki mintha ma születtél volna, légy krigszminiszter, szedd össze valamennyi rebellis van honvédnek, — ne félj ád a német concessiót, ád fegyvert ócskát, Besze bankót a mennyi kell, azután elfogtok menni a burkusra, — győztök, — s haza jöttök. Majd mindezekután ne félj tőle, lesz gond arra Bécsbe, hogy ribillió üssék ki Magyaroszszágon, s akkor megint tehetsz oly genie streichot mint Világosnál, persze a német javára; — most pedig vedd és edd a mit mondtam, old meg a kereket halbrechts marsch!

Görgei. Áldjon meg Luczifer óh nagy szellem! veszem és eszem tanácsodat s megis teszem ha lehet, — de hát ha osztán engemet tesznek vagy esznek meg, mi lesz belőllem?

Haynau. Áh wasz, — pfuj teifel... hát még félsz is? mi az egy kis felakasztás, vagy agyon veretés, ez mind a te rangodhoz illő kommóczió, mik után majd ki pihenheted itt magadat, ne félj fráter! most pedig még egyszer mondom, hogy „schau dasz du bald weiter gehszt"

Görgei a szemtelenségtől lelkesedetten haza jött, kétszer volt Pesten de miként tudjuk, bár a nagyobb körökben früstök, ebéd, vacsora lőn számára szervirozva: macska nadrágot kapott... megkelle ugrania!!!

Isten jó voltából még a közösügyes kvóta pátz nem eléggé puhitá meg látjuk a magyar embert, s a pokolbeli vándort szerencsésen meg ugratták Hanem most meg az alvilág szellemei hirlapi cikkekben egyengetik Görgei előtt a ki tüzött czél felé az ösvényt s addig mig kész leend a hon kupecze, visszatért a pokolba.

Adomák.

Trágyát hordatott az etei pap udvaráról az ő hallgatóival. Megakarván tréfálni egyik — találó ötleteiről ismeretes emberét — következő diskurszusba elegyedik vele:

„Hát István gazda! mért nem rakja meg jobban azt a szekeret?"

— Sajnálom ám az ökreimet" felelé István.

„Mondja kigyelmed nekik, mért nem lettek pappá!" tréfálkozék a tiszteletes ur.

— Igen bizon tiszteletes uram! — jegyzé meg István gazda — de nem lehet ám minden ökör pappá —

A v.. kiek meghallván, hogy az országgyülés elhatározta a máramarosi vasut kiépitését s értésükre esett az is, hogy az épen városuk alatt a legjobb legelőjükön fog keresztül menni. Ezen hir hallására figyelmeztető levelet küldtek fel képviselőjükhöz, meghagyván neki azt, hogy hatalmas közbenjárásával eszközölje ki ezen terv meg másitását, mert ők a hangyást — ugy nevezik a legelőt — semmiféle gözlovaknak át nem engedik legelőül s készebbek lesznek azt karhatalommal is saját használatukra feltartani.

„Láttad-e már a dicső Mátyás fiatalkori koponyáját barátom? szolt egy elmés lurkó meglehetős nagy társaságban — barátjához, a ki nagyon szerette magát többnek mutogatni mint a mi. —

— Nem láttam biz én barátom! vajjon hol lehetne azt meg nézni?

„Hát Prágában! — Ott tartogatják a cseh atyafiak büszke emlékeül annak, hogy a nagy király fiatal korát náluk tölté."

— Már édes barátom! ha én az országgyülésnél volnék, követelném az atyafiaktól annak kiadását, mert az joggal mégis csak minket illet mert ő egészen a miénk volt.

Csak midőn a társaság hangos kaczajba tört ki e párbeszéd alatt, vette észre a kérkedő, hogy milyen nagy bakot lőtt.

Alacsony kis emberke volt a legátus, magas jól megtermett volt mendikánsa. A legátus hosszu száru pipából füstölve nagy lassan mendegélt választott legátiója felé, — a mendikáns pedig jó előre haladt hátán emelt vászon kufferével — alias tarisznya — melyben a legátus fekete ruhája s a szokásos pátensek voltak. Az országuton a gyaloglókkal fuvarosok jöttek szemközt kik jóltartott lovaikat bakról hajtották jó suhogó ostorokkal. A mendikánsnak ötlete jött meg tréfálni princzipálisát. Midőn össze találkozott a fuvarosokkal, az utolsót megszólitá, hogy csipkedjen a nyaka közé mendikánsának, kinek restsége miatt elkell estveledni, mielőtt czélhoz érne, pedig hogy könyebben jöjjön még a batyut is át vette tőle s még se akar sietni.

Nagyon kérem atyafi! csak csipkedjen jól a a nyaka közé a rest fráternek, hogy siessen.

A fuvaros szót fogadott. Midőn a mendikánsnak bemutatott legátussal találkozott, ugy el csapkodta az ostorával hogy az ostorhegyesnek is be illett volna.

Tempora mutantur.

Mi az élet, ha nem örökös változás?
Évet év váltja fel, egyik napot a más;
Az idő a nagy ur . . .
Régi példabeszéd, hanem azért igaz:
„Tempora mutantur."

Ha a mult időkre vissza emlékezünk,
A mikor még nagy volt s hatalmas nemzetünk,
A dicsőség kora.
Mely letünt felettünk, azt mutatja szintén
„Mutantur tempora."

Hajdan az volt igaz, hü fija a honnak,
Ki védője volt a szabadság és jognak
S az önkény ostora.
Most meg az lesz nagygyá, ki lemond a jogról,
„Mutantur tempora."

A hajdani nagyság elenyészett régen,
Csak a quóta s adó növekedett szépen —
Ez nem volt akkora
Hajdanában, mint most. Ez is nyereség tán?
„Mutantur tempora."

Alkotmányszeretők voltunk hajdanában,
S most a közösügyek virágzó korában
A negyvennyolcz tora . . .
Önfiaink által tartatik meg épen.
„Mutantur tempora."

Hova tünt hazánknak régi dicsősége?
Nincs belőle semmi, csak puszta emléke.
A közösügy pora . . .
Beboritja azt is lassanként egészen:
„Mutantur tempora.

Antipáter.

Történeti adoma.

Mária Therézia hajdanában Magyarország szinét javát fölgyüjtötte magához Bécsbe. Akkor volt ott valami hórihorgas német párbajvivó, aki ha valaki a ruhájához ért is párbajra hivta s rendesen megis csufolta; különös pikkje volt a magyar nemesekre Az udvarnál tartózkodott az Andrássyak egyik elődе is, ki mint a mostani miniszterelnök igazi gavallér egy ember volt, — noha még akkor aligha találkozott az országban közösügyes bugyogó.

Egyszer a Felséges asszonyhoz is hire ment a párbajvivónak s az szemére veté Andrássynak hogy lám a magyarok között nem találkoznak ily kiváló egyéniségek! Andrássy sértett büszkeséggel azt felelé erre, hogy ő azt a nimetet az ő Karakán Marczi nevü gulyásbojtárjával is agyon ütteti.

A Fölséges asszony szaván fogta Andrássyt.

Andrássy le ment alföldi birtokainak egyikére, meg nézte a gulyát s aztán Marczit azon subástól zsirosan csak felültette a bakra, meghagyván neki, hogy a csörgős botot (karikást) itt hon ne feledje, hát ha baj lesz. Marczi vitte is a fiók petrencze rudat.

Mikor Bécsbe felértek, bámult nagyban Marczi, nem is sejtve, hogy azok a nagy falragaszok azt hirdetik, hogy az udvari szinházban nagyszerü párbajt viv N. N. bajvivó „kolás fleisch"-nak fogja felapritani a leghiresebb „ungariss petyár."

Eljött a várva várt est. Marczit ki állitották a pikétre azon subástól. Ő leginkább a czifra ki világitást bámulta. Egyszer elibe áll a bajvivó s kezdé magyarázni a közönségnek, hogy ez minő lomha buta faj, mennyire röstelli, hogy vele kénytelen vivni, de megteszi a Felséges asszony kedveért stb.

S azzal megkezdi a peteket, mondván: „megállj te petyár! most megvágik a jobb fülét" s ugy is tőn a nimet.

Marczi meg se mert hunyorodni. Azt hitte boszorkányokkal vagy mikkel van dolga.

„No most meg levágik a bal fülét. Marczi ezt is kiállta szó nélkül.

„Most meg ki szurom a jobb szemét."

Épen szurni akarta már Marczi szemét kifelé, midőn a Felséges asszony a páholyában álló Andrássyhoz vissza szól: „lássa Andrássy! nem jó legénykedni."

Andrássy röstellve a dolgot szörnyen, nem törődve többé a szokásos illemmel, lekiált:

„Marczi ilyenadta! ne hagyd magad."

Marczi megismeré a hangot s vissza kiált: „Hát üthetem?

— Üsd aki lelki van a nimetyinek, ne hagyd magad. —

Arra a szóra ugy fejbe találta kollintani Marczi a bajvivót, hogy azonnal fölhenteredett.

Erre roppant brávó, vivát keletkezett, persze Marczi meg azt hitte, hogy most valamenyien neki mennek. A közelieket is csak kezdte puhogatni emberül: „Hát erre arra adta plundrás nimetje! Ki a legény a csárdában?

Mikor aztán Andrássy lecsendesité egész illemmel levette ura előtt süvegét, mit a publikum telesded tele szórt aranynyal.

Mikor aztán haza felé mentek Marczinak a dolog igen furcsán esett, kérdé tehát Andrássyt:

„Nagyságos uram! miért adták nekem ezt a sok aranyat?

— Hát mert leütötted azt a nimetet?

„Ejnye nagyságos uram! hisz itthon az ilyenféle verekedés miatt be csukják a szegény legényt. No ha előre tudtam volna, hogy ez lesz a vége, még leütöttem volna vagy hatot.

Mindezekből csak az a tanuság hogy a mi mostani Andrássynknak is jó volna vagy százezer darab Karakán Marczija, ha volna.

A 35-ik számban közlött deák rébusz megfejtése:

O superbe! quid superbis?
Tua superbia te superabit,
Terra es, et in terram ibis.

Megfejtését beküldték: **Pécsy József, Bornemisz: Lajos Elefánti** és **Nagy Zsigmond** urak.

Diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály. Mit gondol szomszéd! mi lehet annak az oka, hogy Ráth királyi fiskus még a városi hatóságot is felszólitotta már, hogy nem kiván-e a Magyar Ujság ellen sajtópert inditani a Szini Kari-féle ügyben?

Iczik. Thodja Mihály gazda! ez egy kis prukáthurus fugás,— ogyan is a herr vun Ráth gewiszt dosz sicher, thodja azt bizunyusan, hugy a Büszürményit az eskhödtszék felmenti és akkhur a kurmánynak legalább is uly huszóra nyólik az urra, mint a khend pipaszára. Nus hát ha már mustan mutyiban Pest várussa is meg czithálltatná, gundulja a fiskhos, hugy a pulgárságh, kikbül az eskhödt biruság áll, thalánthán hajlandubbak lennének Büszürményit vétkesnek ithélni. Ezt thodja Mihály gazda! nem állithum, hanem csokh gundulum.

Mihály. De jól gondolja Iczik szomszéd! eltalálta szarva közt a tölgyit.

Iczik. A városi füügyész a herr vun Csengei thodja khend igen derék egy ukhus és becsülethes ember, — átláthutt a szithán mindjárt, és azt mundtha a fiskhosnak, hugy Pest várusa hatusága a becsölethére moga is khépes felögyelni, nem szurult senkhi onszulására.

Mihály. No Iczik szomszéd nem adnám száz forintért, hogy a restórátiókor C s e n g e i r e szavaztam, mert látom hogy szavai csakugyan ugy c s e n g e n e k mint a tiszta ezüst.

Mihály. Mi különbség van a királyi biztos és a csendbiztos között megtudná-e mondani Iczik szomszéd?

Iczik. Hát csak az, hugy az elsü a becsöletthes hazafiakat, a másik phedig a zsiványukat üldüzi.

Ludas Matyi gyorspostája.

Érdemes publikum!
Nekem egy [szóm vóna...
Terem a sok ujság —
Terem mint a gomba.;
De valymi kevis van
Közte liberális,
Ez a közönségre
Igazán fatális.
Azért én azt mondom —
Hogy legjobban teszi
Az ujság kedvellő
Ha „**Ludas Matyira**"
És „**A nép szavára**."
Fizet csupán elő.

Tisztelt gyüjtönk: Mátéffy Ferencz honfi s ives buzgalmáért fogadja öszinte köszön tünket.

Szives kérelem.

A Ludas Matyi azon t. cz. prenumeránsait, kiknek előfizetése november hóval lejárt, kérjük előfizetéseik megujitására.

A kiadó-hivatal.

ELŐLEGES ÉRTESITÉS.

Alólirott tisztelettel értesiti nagyérdemü előfizetőit és olvasó közönségét, miszerént átlátva és érezve szükségességét egy szorossan **ellenzéki politikai heti lapnak,** ujévtől kezdve a Ludas Matyi mellett még egy igazi liberális politikai heti lapot is indit meg e czim alatt:

„A NÉP SZAVA"

Előfizetési ára évnegyedre a „**Nép szavának**" is csak **egy** forint leend.

A programmot és előfizetési felhivást a jövő számhoz mellékelve küldöm szét, addig is előfizetéseket elfogad a kiadó-hivatal **Magyar-utcza 1-ső szám alatt.**

MÉSZÁROS KÁROLY,

a „Ludas Matyi" tulajdonosa és felelős szerkesztője.

Rajzoló **Ujházy.**] Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** [Metsző **Mihalovich.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai). 3 korona-utcza 18. sz.